

KARUJ (1) *sb m*

a *pochylone*.

sg *N* kåruj. ◊ [*G* kåruju.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.

1. *Słodka przyprawa do trunków z korzenia Geum urbanum L. (daw. caryophyllata): Caros, In officinis Pharmacopolarum carui, Biały karuy Cukier yeft. Mqcz 39b.*

2. [*bot. Carum carvi L. (Rost); kminek zwyczajny, roślina z rodziny baldaszkowatych (Umbelliferae); careum, carium, carum Cn: karuju mieszeczek niewielgi InwMieszcz 1583 nr 245.*]

Synonimy: 2. »hanyż polny«, »polny kmin«.

MM